

Tartalom

- Kedves Tanáraink, kedves Diákok!
  - A főszerkesztő levele
  - A Meghívó
  - Búcsúzik a 12. A Informatika
  - Búcsúzik a 12.D osztály
  - „A színházat nem pótolja semmi”
  - Utazásunk Londonba
  - "Mert kell egy csapat..."
  - Gyórból a világ tetejére
  - Versenyeredmények
  - Kispál és a Borz – koncertbeszámoló
  - A CADILLAC elrobog
-

Kedves Tanáraink, kedves Diákok!

Ezidáig sosem értettem meg igazán a ballagási beszédeket, mert nem tudtam átérezni őket. Talán nem csak a magam nevében mondhatom ezt. Távolinak tűnt mindenféle búcsú és örökkévalóságnak az addig hátralevő idő. Most mégis itt állunk végzősként, érettségizőként, szembesülve azzal, hogy elszálltak gimnáziumi éveink.

Szerintem nem tudtuk még felfogni egészen, mi mindent jelent ez. A csengetés már nem nekünk szól, nem lesznek tanóráink, osztálytermünk, osztálykirándulásaink ... sem osztályunk. De nem csak ilyen kézzelfogható dolgok tűnnek el az életünkből. Megszűnik számunkra a középiskola saját belső világa, és az a légkör, amit a révais tanárok és diákok közössége teremtett.

Az itt töltött négy vagy hat év volt felnőtté válásunk kezdete. Gondoljunk csak vissza, mennyit változtunk ezalatt! Formáltuk egymást minden egyes tettel, szóval, tekintettel. És ugyanígy alakítottak minket tanáraink is: nemcsak akkor, mikor szándékosan nevelni próbáltak, hanem minden pillanatban, saját személyükkel. Így, 12. végére értettük meg őket igazán.

Kedves Tanáraink! Köszönjük, hogy fáradhatatlanok, és köszönjük, hogy hittek bennünk: tudták, képesek leszünk elérni céljainkat – még azokat is, amikben mi csak titokban reménykedtünk.

Hadd szóljak most a még itt maradó diáktársainkhoz! Az utolsó év egészen különleges. Az iskola akárha a sajátunkká vált volna. Mintha egy jó barától kellene végleges búcsút venni. Egy vagy több év múlva majd Ti is átérzitek mindezt, és rádöbrentek arra is, mi az, hogy: elmúlt. Addig azonban teljes szívvel legyetek benne minden pillanatban, éljete meg minden másodpercet, mert: megismételhetetlenek.

Takács Rita

A főszerkesztő levele

Üdvözlét, kedves Iránytűolvasó!

Nos, nem is tudom, hogyan kezdjem el ezt a kis írományt. Kutattam az interneten, megnéztem sok-sok Iránytűt, és főszerkesztői levelet. Be kell valljam, kicsit kétségbe estem, mert az eddigi levelek mindegyike remekül sikerült. Olyan remekül, hogy kétlem, hogy én is képes leszek ilyenekkel megörvendeztetni titeket. Mirella átadta nekem a helyét, és természetesen ezek után próbálok úgy teljesíteni, ahogyan ő is teljesített. Megpróbálok ugyanolyan jó cikkeket írni, és ugyanúgy harcolni a figyelmetekért. El se tudjátok képzelni, mennyire nehéz harc ez. Mert sajnos

nagyon finnyás tud lenni az olvasótábor. Még csak egy éve koptatom a Révai padjait, és mindig csak azt hallom, hogy az iskolaújságunk mennyire semmitmondó, mennyire unalmas, és néha mennyire szánalmas. Na, gondoltam, megnézem, hogy tényleg így van-e. Végigolvastam az interneten az összes eddigi számot. Vegyes. Nagyon vegyes. Voltak kiadások, amiket valószínűleg én is egyszerre a szemetesbe dobtam volna, de voltak olyan számok is, amiket eltettem volna, mert egy-két cikk bennük bizony remek olvasmány lett volna kémia, fizika vagy más reál tantárgy órái alatt. De nektek valamiért sajnos ezek sem tetszettek nagyon. De akár tetszik, akár nem, addig fogok erőlködni, amíg az Iránytű tényleg egy általatok kedvelt újság lesz.

Tudtam, hogy nagy fába vágtam a fejszém, de nem gondoltam volna, hogy ekkorába. Először is a szerkesztőségnek kellett elfogadnia, hogy egy elsős lett a diák főszerkesztő, amit lassan de biztosan übereltek. Ezek után fel kellett valamivel dobni az újságot. Ezt ugye hogyan is kell? Új dizájn, új rovatok stb., stb. Na de az év utolsó számában? Természetesen kivitelezhetetlen lett volna. Így máshogy kellett alakítgatni: az eddig háttérben lévő populárisabb rovatok megszaporodtak. Több interjú, több beszámoló és – szerény véleményem szerint - kevesebb unalom. Legalábbis remélem. Nagyon remélem.

És kérem az újságot kezében tartó diákokat, hogy próbálja meg átolvasni, megkedvelni ezt az számot, ami valóban csak nektek, csak a ti szórakoztatásotokra készült. Ha már nyilvánosság előtt égő olvasni az Iránytűt, akkor nyugodtan olvassátok a pad alatt óra közben. Vállalom a felelősséget.

Kanicsár Ádám 9. B

A Meghívó

Mindenki látott már ballagási meghívót. Én is. Nem is egyet. Leporellószerűen hajtogatott félkemény papír, melyről monoton néznek ránk a nevek, több tíz egy osztályból, néha több száz egy iskolából. Lehet rajta külföldi vagy magyar írótól, költőtől, filozófustól, híres embertől származó idézet, lehet fekete vagy kék tintával nyomtatni, szóval sokféle lehet egy meghívó. Ami közös bennük, hogy feketén-fehéren emlékezteti a rajta felsoroltakat arra, hogy középiskolás éveik véget értek.

Igen, igazából csak azokat, akiknek a neve szerepel rajta. Mégsem nekik szól, hanem a szülőknek, a testvéreknek, a rokonoknak, a barátoknak, akiknek átadják. A felsoroltak enélkül is tudják, hogy mikor lesz a nagy nap. A hozzátartozókat meg csak egy név érdekel, illetve a hozzá tartozó fiú vagy lány. Minden más név csak név marad – arcok, hangok nélkül. Üres szavak. Ilyen szempontból bizony érdektelen papírdarab egy meghívó, amiből már én is sokat láttam.

Ebből azonban csak egyet. És ez így is marad. Ugyanis nekem ez a Meghívó, amiből mindenkinek csak egy van; mert egyedül ezen szerepel: Erdős Csaba. Juhász Gyula gondolata alatt, a 12. B osztály 9. tanulója Erdős Csaba. Egy név a 184 közül, ami feltűnés nélkül sorakozik katonás és ábécé-rendben a többi között. Néhány perc múlva egy aláhúzás fogja kiemelni a többi név közül – immár a személyt. Feltehetőleg ez fog történni a maradék 183 névvel is, a különbség csak annyi, hogy a vonalzó hol feljebb, hol lejjebb, hol egészen más oldalra is csúszik majd.

Már látom magam előtt, ahogy a rokonok kinyitják a kis füzetet, lapozniuk sem kell, s máris kiszúrják a nevemet – lévén, hogy az első oldalpáron található. Öt centivel balra csúszik a tekintetük: *A Révai Miklós Gimnázium és Kollégium végzős tanulói szeretettel meghívják Önt és*

Kedves Családját a 2005. május 7-én 10 órakor tartandó ballagási ünnepélyükre. Egy meghívó ezzel teljesítette is küldetését: mindenki tudja a dolgát: itt és itt lenni ekkor és ekkor.

Még egy pillantás a mellékelt tablóképre, melyen a lányok felismerhetetlenek a kozmetikusok és fodrászok bravúros mesterkedései miatt, a fiúkon meg hülyén áll az öltöny – még szerencse, hogy van egy jó adagnyi hétköznapi fényképem mindenkiről. Persze sablonszövegek nélkül ezt sem lehet megúszni: jönnek a „Hol fogsz állni?“, „Milyen lesz az öltönyötök?“- kérdések a néniktől, és a „Remélem csinos lány mellett fogsz ballagni!“- megjegyzések a bácsiktól. Megy minden, mint a karikacsapás. Nemhiába a rutin: a gépezet, a megszokott procedúra olajozottan és gyorsan működik.

A deres halántékú társaság stílszerűen április 1-jén kapta kézhez halálos ítéletét: a Meghívót. A negyven név proscriptiós listaként mered rám, tudatva a kivégzés idejét is. Mert sajnos az lesz. Bár nem az egyes embereknek, hanem a közösség egészének. Annak május 7-én befellegzett. Nem lesz több reggeli beszélgetés az első óra előtt, unalmas órák, érdekes(ebb) órák, rendetlenkedés, nevetés, vitatkozás, kibékülés, felelés és doga előtti izgulás, csalódottság, öröm, puszi reggel meg fél kettőkor, összenézés matekórán és kapkodva leckeírás. Számunkra a Nagymúltú falain belül ezeknek vége.

Bizonyos szempontból jó, hogy sajnáljuk, hogy el kell mennünk. Mert csak azt sajnáljuk, ami szép és jó volt. Ezek szerint szerettünk itt. Ezért, az itt eltöltött időért bárki irigyelhet, azért meg főleg, hogy ismerem azt a harminckilenc embert, akiből sokan a barátaim lettek. A nevek a Meghívón nem betűk egymás után, hanem emlékek és arcok tömege. Ennyit jelent a Meghívó annak, aki szerepel rajta. Legalábbis most. Évekkel később talán majd segít kiszínezni az óhatatlanul is halványuló emlékképeinket.

Győr, 2005. április 1

Erdős Csaba 12. B

Búcsúzik a 12. A Informatika

Életemben először történt meg velem, hogy veszett mód régi Iránytűk után kutattam. Ennek oka nem a régmúlt idők nosztalgiája volt, az előttem végző évfolyamok búcsúcíkkéit kerestem, s reméltem, hogy lelek bennük egy-két jól csengő közhelyet, melyek talán benedvesítik a szentimentálisabb hölgyek szemét, az urakat pedig hintaszékes hümmögésre-sóhajtozásra készítetik.

Nagyvonalúan fogalmazva mondhatom azt, hogy első éveinkre csak benyomások szintjén emlékszem, oly régen volt. Egy még ismeretlen közegbe csöppentünk, de óvatosan tapogatózva, ismerkedve egyre jobban kiismertük magunkat. Később mindent kritizáltunk, és olyan vehemenciával vetettük bele magunkat minden újonnan felfedezett lehetőségbe, mintha csak pótolni akartuk volna a nem létező lemaradást. A csúcspontot a tizenegyedik jelentette. Ekkor már elég idősek voltunk, hogy helyel-közzel kiigazodjunk az életben, de még nem kellett törődnünk az érettségivel és társaival. Sok embert ismertünk meg, sok időnk jutott a szórakozásra.

Régebben gyakorlatilag rendszeresen jártunk nyelvórákra, testnevelésre, rajzra, énekre, míg meg nem tapasztaltuk, hogy mi a különbség elmélet és gyakorlat között. Most már mellünket düllesztve pőfékelhetünk az arra kijelölt helyen, ha kedvünk tartja. Félelem nélkül tolakodhatunk előre bármilyen sorban. Annak ellenére, hogy az ilyen és ehhez hasonló, talán meg nem érdemeltnek vagy törvénytelennek tűnő kiváltságaink és mentességeink az utolsó pillanatig gyarapodnak, a tizenkettedik mégis levezető szakasznak tűnik.

Hosszú folyamatok eredményeképpen a többségünk megkomolyodik, lenyugszik és megszépül, és bármennyire is hihetetlennek tűnik, ezekhez köze van tanárainknak is. Kapcsolataink elmélyülnek, bensőségessé válnak, az osztály közösségérzése megerősödik. S bár néha még gőgösen ráripakodtunk egy-két tiszteletlen elsősre, de igazából már nem neheztelünk rájuk. Sokkal inkább bánjuk, hogy többségüket már csak arcról fogjuk ismerni, személyesen nem.

Az elkerülhetetlen tudatában az embert elfogja a melankólia. Hiába tudja, hogy van élet a Révai után, s azt nem vesztheti el, ami már a részévé vált, tiszta ésszel nem lehet kordában tartani az érzéseket. Szóval bánjatok a végzősökkel türelemmel és tapintattal, igen szeretetreméltó állatok tudnak lenni!

Kívánom, hogy mindenki élje meg, élvezze ki révais fiatalságát, de a kellő időben tudjon továbblépni. Még akkor is, ha rettentően fog hiányozni neki az osztálya, az aranyosok, a haverok, a barátok, a gyönyörű révais lányok, a színjátszósok, a tanárok, az iskola, a szellemiség, Győr, meg úgy általában az ifjúság e boldog-szabad aranykora.

Hartyándi Mátyás 12. A

Búcsúzik a 12.D osztály

Még talán pár héttel ezelőtt sem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz a búcsúzás. Tagadhatatlanul az életünk részévé vált valami, amitől most el kell szakadnunk. Az együtt töltött idő, amiért elsőként köszönetet mondanék. Voltak jó és kevésbé jó pillanataink, de mindezt együtt éltük át. Olyan tapasztalatokkal, tudással és emlékekkel gyarapodtunk, amit már sosem vehet el senki tőlünk. Az együtt töltött tanórák, átbeszélgetett szünetek során, a várva várt portaszolgálat idején, ami meglepő módon végül órára vágyakozásba torkollik, mindig volt valaki mellettünk. Ha kicsit durcásabban is keltünk, belépve a kapun mindig akadt, ami mosolyt csalt arcunkra. Lehetett az egy jóbaráti tanács, egy kikapott ötös dolgozat, vagy akár egy rajzóra, amin a Hófehérkét néztük. Tanáraink is próbálták mindig a legtöbbet kihozni belőlünk, még ha olykor ennek ellen is álltunk. Erőfeszítéseiket gyakran észre se vettük, pedig mind a mi érdekeinket szolgálta. Az utolsó szó jogán, mellyel nyomot hagyhatok a Révai történelmében, a legtöbbet mondó, szívből jövő köszönőmmel szeretném minden hálánkat kifejezni, mind tanárainknak, mind diáktársainknak. Biztos vagyok benne, rendes útravalót kaptunk az emlékek batyujába, amit most vállunkra veszünk. Kampányhetek, kampánybulik, kirándulások, közös esti kiruccanások, Bridge, mind-mind elrakva, biztonságba.

Kívánom, hogy az eljövendő révaisok is egy ugyanolyan Révaiba járhassanak, mint amibe mi jártunk, hiszen ha még nem is látjuk tisztán, de sejtjük, mennyi mindent kaptunk itt. Kívánok minden évfolyamtársamnak sikert az érettségi vizsgákhoz és céljaik eléréséhez. / Persze csak azoknak, akik nem ugyanoda jelentkeztek első helyen, ahova én. ;)

Trifonov Anett 12. D

„A színházat nem pótolja semmi”

Már gyermekkorában sokat volt színházban keresztapja révén, a színtanodát is elvégezte, ám még mindig nem tudja, színész lesz-e. Ennek ellenére több darabban láthatjuk *Nagy Balázst* Győrben, sőt a Madách Színházban is. A Miss Saigonban nyújtott alakítását pedig még maga a zeneszerző, Schönberg is dicsérte.

Nagy Balázs

Mikor döntötted el, hogy színész leszel?

Meglepő a válaszom, de én még a mai napig nem döntöttem el. Rengeteg olyan kollégám van, aki azt mondja, hogy már az anyatejjel szívta magába a színészetet, meg mindig erre készült, de én soha nem készültem tudatosan erre a pályára. Gyerekkoromban nagyon sok időt töltöttem az operában és az Erkel Ferenc Színházban, ahol keresztapám, Leblanc Győző operaénekes volt. Ott belekóstoltam az egészbe. Mindig is nagyon tetszett nekem a színház, meg az a misztikum, ami a színházat körülveszi, az a varázslat, ami a színpadon történik. De igazából a vak véletlenek sorozata, hogy belőlem színész lett.

Végül mégis Goór-Nagy Mária színtanodájába kerültél. Milyenek voltak a tanulóéveid?

Már az ember leérettségizett, szabadabb volt, mint az iskolaévek alatt, sokat próbáltunk, nagyon jó tanáraim és osztálytársaim voltak. Nagyon élveztem azt a három évet, amíg ott tanulhattam.

Hogyhogy Győrbe kerültél?

Amikor vége lett a színtanodának, és harmadikos voltam, azt mondta Goór-Nagy Mária, hogy van egy álláslehetőség Győrben, és azt kérdezte, lenne-e kedvem a Grease-ben játszani. Lejöttem Győrbe, itt Korcsmáros György igazgató úr elmondta, hogy a Grease-nek a főszerepére keresnek színészt. Persze, hogy volt kedvem hozzá. Ez már nyolc éve történt.

A város hogy tetszik?

Imádom ezt a várost! Itt vannak a barátaim, a családom, sőt én valamilyen szinten visszazármaztam Győrbe, hiszen a nagymamám győri volt, úgyhogy nagyon sok a győri kötődésem. Én itt vagyok itthon.

Érzed, hogy milyen népszerű vagy nálunk?

Lehet érzékelni, de az az igazság, hogy a dolognak ez a része soha nem foglalkoztatott. Soha nem azért megyek ki a színpadra, vagy nem azért szerepelek, hogy népszerű legyek, hanem mert nagyon szeretem ezt csinálni, és nagyon szeretem az embereket szórakoztatni. Annyival több a színház, mint a mozi, hogy itt élőben történik minden. Minőségileg is azért jobbnak kellene lennie.

És jobb?

Nincs az a mozifilm, ami felérne egy színházi előadással. Nagyon szeretek moziba járni, de a színházat nem pótolja semmi.

De vállalnál szerepet filmben?

Persze. Játszottam egy Makk Károly rendezte tévéfilmben, a Vörös bestiában. Együtt dolgozhattam Rátóti Zoltánnal, Kerekes Évával, Kállay Feri bácsival, Hirtling Istvánval és Hernádi Judittal. Bujtor István Zsaruvér és csigavér című filmjében gengszter voltam. Nekem nagyon tetszik a film, nagyon szívesen játszánék filmben, de a sorozatok nem érdekelnek. Reklámokban voltam, de már a válogatástól undorodom, ahogy pofa alapján kiválasztanak valakit. Ha nem keresnek meg azzal, hogy engem akarnak, akkor nem fognak reklámban látni az emberek.

Hogyan találnak meg a szerepek?

Van egy adott társulat itt, Győrben, amire kiválasztják a darabokat. Az én karakterem a pozitív hős, illetve néhányszor egy csetlő-botló táncos alak. Minden darabban van egy ilyenfajta szerep, és amikor musicaleket játszunk, adódik, hogy én ezt kapom.

Te hogyan találsz meg a szerepeket?

A musicalirodalmat nagyjából ismerem, nagyjából képben vagyok, hogy annak a szerepek, amelyiket megkapom, milyennek kellene lennie. Ha nem ismerem, akkor az olvasópróbán már elkezdek gondolkozni, hogy milyen is akarok lenni, mit gondolok a szerepről. A rendező azért van, hogy segítse a színészt, hogy az jó úton haladjon a szerep megformálásában. Ez egy nagyon hosszú folyamat. Egy próbaidőszak alatt az embert kicserélik, igazából semmi másra nem tud figyelni, csak a saját munkájára. Az összes többi dolog ilyenkor nem olyan értékes, nem olyan fontos. Főleg a főpróbahét az, ami nagyon nehéz, mert akkor én általában kibírhatatlan és ideges vagyok, csak a szerep érdekel, hozzám sem lehet szólni.

Van álomszereped?

Nincsen. Olvastam egyszer egy nagyon jó mondást. Zakariás Géza (Zakariásné Stéger Ildikó tanárnő férje, triatlonedző- a szerk.) nyilatkozta azt a Nemzeti Sportnak, hogy azért nincsenek álmái, mert ha azokat eléri, akkor mi történik? Kidurran egy lufi? Nagyon sok jó szerepet szeretnék eljátszani, ameddig még fiatal vagyok, de félek, hogyha lenne egy álomszerepem, és azt eljátszanám, akkor üresség maradna a helyében.

Mégis: musical vagy próza?

Játszottam prózában is, de mivel nagyon sokan vagyunk a pályán, nem lehet mind a kettőt csinálni. Ezeknek különböző a hang-, a színpadi és a légzéstechnikája. Úgy látszik, én itt maradok a musicalvonalon, amit nem bánok egy cseppet sem, mert nagyon szeretem.

A tizen- és huszonévesek közül kevesen járnak színházba. Mivel buzdítanád a fiatalokat, hogy ez megváltozzon?

Szerintem ez nincs így, viszonylag sokan jönnek. Aki a Győri Nemzeti Színházba eljön egy előadásra, az semmiképpen sem fog csalódni. Nagyon jó színvonalú előadások vannak. Sokan panaszkodnak arra, hogy nincsen erre pénzük, de egy diszkóban sokkal többet elköltenek. Mindenki jöjjön színházba, nem fogja megbánni senki sem!

A szerepek megszerzéséhez és megformálásához manapság elengedhetetlen a jó kondíció. Neked mennyire játszik szerepet az életedben a mozgás?

Azt gondolom, hogy nemcsak nekem, hanem nagyon sok kollégámnak és kolléganőmnak is el kellene mennie mozogni. Én most próbálok a Madách Színházban a Volt egyszer egy csapat című musicalben, ahol egy focistát alakítok. Rendszeresen futok és kondizom, erre ott szükségem is van.

A prózaiaknál ez annyira nem is számít, de a musicaleknél igen: az előadást végig bírni kell fizikálisan. Az sem jó, ha egy színész úgy megy ki a színpadra, hogy esztétikailag nem nyújt kellemes látvány. Éppen ezért foglalkozni kellene a mozgással.

A kritikát hogyan viseled?

Nagyon nehezen, mivel érzékeny ember vagyok, és nagyon mélyen élek meg mindenfajta érzést. Az építő jellegű kritikát elfogadom. Vannak olyan emberek az életemben, például Gáti Oszkár, akit atyai jó barátomnak és szinte minden téren a példaképemnek tekintek. Kifejezetten szomjazom az ő kritikájára, mert olyan embertől kritikát kapni, akinek a kisujjában van a szakma, óriási megtiszteltetés. Ha nálam rosszabb képességű kollégámtól kapom, akkor nem biztos, hogy elfogadom.

Itt járt Claude-Michel Schönberg, a Miss Saigon zeneszerzője. Ez doppingolt vagy blokkolt?

Engem az ilyen helyzetek doppingolnak. Hihetetlen, hogy egy már életében legendává vált zeneszerző eljön, és megnézi az előadást, ráadásul Győrben, nem Tokióban vagy Párizsban. Tetszett is neki, elismerően nyilatkozott. Nagyon nagy élmény volt, én kifejezetten élveztem az előadást, de a többiek is láttam, hogy jól odarakták az egészet.

Mit jelentett számotokra a dicsérete?

Én olyan típusú ember vagyok, akit a dicséret ösztönöz. Ha valaki azt mondja, hogy nem jó, amit csinálok, attól hitemet és kedvemet veszem. Nekem elég, ha az előadás végén azt látom, hogy csillognak a tekintetek a nézőtéren, mert tetszett nekik, amit láttak. Ez nekem olyan energiát és erőt ad, amely kitart hosszú-hosszú előadásokon keresztül.

Farkas Enikő 10.F

Utazásunk Londonba

Május 6-án, este nyolc órakor kezdődött hosszú utazásunk Angliába. Az éjjelt a buszon töltöttük, egymás hegyén-hátán alva (már aki). Bár háromóránként pihenőket tartottunk, és leszállhattunk a buszról, mégis amikor szombat délelőtt megérkeztünk Brüsszelbe, jó pár percbe telt, mire visszanyertük eredeti testformánkat. Azt hiszem, ez a belgiumi fővárosi kirándulás valamennyiünknek emlékezetes marad, de nem vagyok benne biztos, hogy csak a Fötérről, a Luxemburg-kertről, a Pisilős Kisfiúról és az Atomiumról... Aki ott volt, tudja, mire gondolok. Na jó, hogy mások is értsék: a helyzet az, hogy épp egy homoszexuális felvonulás kellős közepébe csöppentünk, a többit kitalálhatjátok..., amelynek legfőbb attrakciói az öntisztító zuhanyzókabink voltak. Másnap, reggeli után indultunk a csatorna felé, és bonyodalmak nélkül át is keltünk a Csalagút használatba vételével. Páran vártuk a kis ablakoknál ülve a különféle tengeri élőlényekkel való találkozást (gondolok itt polipokra, bálnákra), de ez az élmény sajnos elmaradt. (:

A csatorna másik oldalán egyes buszsofőr bácsijaink sikeresen átsoroltak a bal sávba, és ütközések nélkül eljutottunk Canterburybe. A katedrális megsejtelése után indultunk Windsorba. Itt a kastélyt csodáltuk meg, kívül-belül, majd K. Csaba tanár úrnak és Dombiné tanárnőnek köszönhetően felpattanhattunk egy „Sightseeing”-buszra, és körbebuszoztunk a városon. A busz emeletes és nyitott volt, és a bal oldalon ülők feje párszor beleakadt a szembejövő fák ágaiba, de különösebb sérülések nélkül érkeztünk vissza a kastélyhoz.

Estefelé indultunk Londonba, a vendéglátó családokkal való találkozási ponthoz. Ahogy közeledtünk, egyre jobban érezhető volt egyfajta feszültség a diákokon. (A felnőtteken is, de ők

próbálták leplezni.) Na meg amit akkor műveltünk, amikor kezdtek szállingózni a nénik és bácsik a buszhoz... Nem láttam magunkat kívülről, de érdekes látvány lehetett huszonakárhány gyerek az ablakhoz tapadva, üvöltözve, mutogatva, egyesek rémült képpel, mások fülig érő szájjal... egyszerűen izgultunk, na... ez az igazság. Végül aztán elfogytunk a buszból. Ez a vasárnap este, gondolom, mindenkinél ismerkedéssel telt.

Másnap reggel természetesen elég zajosak voltunk, és kiderült, hogy mindenkinek jó helye van. (Ez a „jó” persze viszonylagos. Úgy értelmezhető, hogy „öt napra jó.”)

Három délelőtt nyelvi óráink voltak. Két csoportra osztottak minket angoltudásunk szerint. Az a csoport, amelyikben én voltam, főként azt tanulhatta meg, hogy „miként verjük szét egy magnót, ha nem működik”. Ahogy hallottam, a másik csoport órái is élvezhetők és tartalmasak voltak.

Ezeken a délutánokon London nevezetességeit látogattuk meg, illetve Greenwichben, Oxfordban és Stratfordban is voltunk. Greenwichről megtudtuk, hogy „grenics”-nek kell ejteni, és átsétáltunk a nyugati féltekére, Oxfordban „fedezd-fel-magad-a-várost”-program volt, Stratfordban pedig Shakespeare szülőházát néztük meg, és páran ismeretséget kötöttünk egy utcai gitárossal (páran = Viola (11.A) + én).

Még a szerda estéhez kapcsolódik, hogy ellátogattunk egy pubba, ahol természetesen nem adtak nekünk alkoholt, de valahogy mégis, persze csak keveset, tulajdonképpen csak megkóstoltuk a Guinness nevű sört, ami szerintem nagyon keserű, de én ugye nem ittam, na ebbe most jól belekeveredtem... szóval kellemes hangulatban telt az esténk.

Péntek reggel elbúcsúztunk a családotól, és betértünk Madam Tussaud panoptikumába. Ez tényleg érdekes volt, egy különleges vetítésre is beülhettünk, amely a planetáriumról szólt, sőt még egy „Air Guitar”-ral is gazdagodott minden látogató. Ezután indultunk a csatorna felé.

Az éjjelt Párizs mellett töltöttük. Még este a szállásunk előtt ülve meghallgattuk az Andris feat. Máté: We Do It című számot, amely nagyon tetszett nekünk, és próbáltuk „amarharépaaa” bekiáltásokkal érdekesebbé tenni. Utána pedig a folyosón ülve gépi levest, illetve forró csokit ittunk, amíg el nem zavartak minket aludni. A többiek ezután a szobában folytatták a „halk beszélgetést”, ami különféle zajokkal párosult, de úgy összességében két órától kezdve csendes éjszakánk volt.

Szombat reggel kicsit szakadt az eső, majd mire Párizsba értünk, leszálltunk a buszról, „felmásztunk a Notre-Dame-ba”, és elsétáltunk a Louvre-ig, addigra már ömlött. Bár kedves árusok éppen esernyőket árultak öt euróért, amit aztán négyért el is adtak (legalábbis nekem), ettől függetlenül mind nagyon boldogok voltunk, amikor beléptünk a fedett csarnokba, majd körbejárhattuk a múzeumot. Ezután az Eiffel tornyot vettük célba gyalog; amikor odaértünk, fel is mentünk rá, és le is jöttünk róla, és túl is éltük. Nem dőlt el, nem szakadt le, meg semmi ilyesmi. (:

Este indultunk hazafelé, most már tényleg haza. Az éjszaka a buszon telt, hasonlóan, mint odafelé. Vasárnap dél körül értünk a hegyesi határhoz.

Az utazás tulajdonképpen a 11.A, Arany János osztály osztálykirándulása volt, mi csak hozzájuk csapódtunk, de azt hiszem, elfogadtak minket, és a végére jól összekovácsolódtunk. A tanárainkról megtudtuk, hogy amikor nem tanítanak, akkor nem is olyan rémesek, a buszsofőrökről... ezt inkább hagyjuk! Egyszerűen én nagyon élveztem, eddigi rövidke életem legjobb utazása volt (ez köszönhető a társaságnak is), és szívesen megismételném.

"Mert kell egy csapat..." avagy a sárkányok versenye

Ha valaki azt hallja: „sárkányhajózás”, többnyire légi sporteszköz jut eszébe (sárkányrepülő, sárkányhajtómű... papírsárkány), pedig a hajó, mint tudjuk, vízi jármű, esetünkben pedig egy óriáskenu (12,5 m hosszú) sárkányfejjel és sárkányfarokkal díszítve. A sportág 2000 éves, kínai eredetű, és főleg keleten (Ázsia, Óceánia) népszerű, de Európában is egyre terjed, a kelet-európai régióknak pedig éppen Győr a központja, ahol 8 éve alakult az ország első ilyen egyesülete.

A Révai csapata

Egy legénységben többnyire 18 evezős mellett 1-1 dobos és kormányos küzd a vetélytársakkal. A dobos szerepe a ritmusadás, de a dobolás eredete egészen máshoz kapcsolódik: egy régi költő-államférfi a hazaárulás hamis vádja elleni tiltakozásul folyóba vetette magát, tisztelői pedig hajókkal keresték, és közben doboltak, lapátokkal a vizet ütötték, hogy elriasszák a halakat, és épségben megtalálják Qu Yuan testét. (Ez a dobszó teszi, hogy a sárkányosok nem túl népszerűek a győri horgászörökben.)

Május 21-én, a nagyszerű hangulatú és igen látványos győri sárkányfesztiválon, először a sportág történetében, a Révai is vízre szállt csapatával. (Kevesen tudják egyébként, hogy a múlt század elején a Révainak lett először diák evezősegyesülete az országban!) Az 5 osztályból toborzott legénység (+ „leányság”) a 9.b-re és a 9.f-re alapozódott, így nyugodtan mondhatjuk, hogy vannak távlataink, s az ifjak mostani 4. helye a jövőre nézve igencsak biztató, hiszen éppen kezdtünk belejönni, és a B döntő megnyerésével nemcsak az önbizalom jött meg, hanem – mint álmából a sárkány – felébredt a sikeréhség is. Jövőre szeretnénk újra ott lenni, és ha velünk tartanátok, annak semmi akadály, hiszen iskolánként több hajó is indulhat(na).

Még egyszer köszönöm a csapat lelkesedését, szurkolóinkét nem különben, és azt az örömet, hogy az „osztályközi koalíció” is életképesnek bizonyult.

A Révai csapata a versenyen: Döbörhegyi András, Faragó Erik, Gyurics Ákos, Horváth Csaba, Horváth Kata, Juhász Péter, Mikó Márton, Mitring T. Dominika, Németh Márk, Őri Péter, Pető Krisztián, Portörő Ádám, Szalai Dániel, Szalánci Donát, Szórádi András, Varga András és természetesen dr. Juhász Attila tanár úr.

Juhász Attila

Győrből a világ tetejére

Pálinger Katalin városunkból indult, és meg sem állt a világhírig. A Ginnie néven is ismert hálóőr a magyar válogatott és a Dunaferr kapujában is sikereket ért el, így a következő két évben Dániában próbálja ki magát.

Mikor és hol kezdte kézilabdázni?

Itt Győrben, olyan iskolába kerültem, a Balázs Béla Általános Iskolába, ahol a kézilabda elég komoly szinten folyt. Harmadik osztályos voltam, amikor az egyik barátnőmnek a nővére már játszott, lenéztünk az edzésre, és ott az edző kérdezte, hogy mit csinálunk délutánonként, mondtuk, hogy semmit, és közölte, hogy akkor holnap legyünk ott edzésen. Így kezdtem el.

Révai Miklós Gimnázium

Azóta azonban Magyarország legjobb kapusa lettél. Milyen út vezetett eddig? Hogyan lesz valaki az ország legjobbja?

Nagyon-nagyon sok munka, alázat, nagyon sok edzés, és hát azért szerencse is kell hozzá, meg az, hogy remek edzők keze alatt dolgozom, a mai napig is segít.

Mi az, amit most szeretnél elérni?

Most mindenképpen a BL-ben a Dunaferrel jól szerepelni, és természetesen a magyar bajnokságot megnyerni, és persze a válogatottal a világbajnokságon, az elitben maradni.

Van példaképed, kedvenc női kapusod, és esetleg mezőnyjátékosod?

Amikor kislány voltam, akkor Hoffmann Bea, a győri csapat kapusa volt a példakémem, akivel utána volt szerencsém együtt dolgozni, és nagyon sokat köszönhetek neki, nagyon-nagyon jó volt vele edzeni. Most nincs, annyira sok jó játékos van, nem szeretnék senkit kiemelni.

Mi az eddigi legnagyobb eredményed, amire a legbüszkébb vagy?

Húha... Ez mindig változó. Az embert mindig érik pozitív dolgok. Például amikor az első bajnoki címemet nyertem a Dunaferrel, az óriási volt, vagy amikor 2000-ben megnyertük az Európa Bajnokságot, de a sydneyi ezüstérem is óriási dolog. Úgyhogy szerencsére van mi közül válogatni, de természetesen mindig a legfrissebb a legjobb élmény.

Hogyan él egy élsportoló, hogyan lehet összeegyeztetni a profi kézilabdázást a civil élettel?

Ez nagyon nehéz, de meg kell találni. Hál' Isten, olyan szerencsés helyzetben vagyok, hogy úgy néz ki, meg tudom alapozni a jövőmet. Egy sportoló élete nem 50 évig tart, ezért úgy érzem, a lehetőségeket ki kell használni, ki kell aknázni a megfelelő módon.

A Dunafer szurkolói között különösen, de igazából egész Magyarországon nagyon szeretnek az emberek, sokak számára vagy Te az első számú kedvenc. Mit gondolsz, ezt minek köszönheted, "csak" a játékosnak, vagy mellette még mosolyosnak, kedvességnek...?

Nem tudom, remélem, hogy a teljesítményemnek is. Nagyon-nagyon sok levelet kapok, nagy részét gyerekektől, és ez óriási örömet okoz. Az a legjobb, mikor egy olyan levelet kapok, hogy olyan akarok lenni, mint Te, mert láttalak a TV-ben, és az a szerencsétlen nem is ismer, csak lát valakit, és akkor az példakép lesz. Ez nagyon jó érzéssel tölt el, mert én azt mondom, hogy a mai fiataloknak inkább egy sportoló legyen a példaképe, mint egy valóságshow-szereplő. Általában válaszolok a levelekre, próbálok mosolyogni, közvetlenül viselkedni, akár gyerekekkel, akár szurkolókkal. Persze meg kell tartani az egészséges határt, ami nehéz. Megvan ennek a rossz oldala is, sajnos rosszindulatú emberek is vannak, de szerencsére több a pozitívum és jó érzés, mikor érzem a szeretetet, ami felém árad.

Nagyon kemény egy kapus élete?

Nem egy kapus, egy élsportoló élete. Most már több, mint tíz éve edzem folyamatosan napi kettőt, és ez megviseli a szervezetünket. És van, amikor azt mondja az ember, hogy az egészség mindennél fontosabb egy bizonyos szint után.

Sok helyre hívtak, mi az, ami miatt Dánia mellett döntöttél?

Teljesen más közeg, az, ahogyan ők csinálják, ilyen örömből, az a pozitív kisugárzás... Emiatt úgy érzem, hogy eljött az idő, hogy belekóstoljak. Sokat várnak tőlem, egy fiatal, jó hangulatú csapatba megyek. Sokat jelentett az is, hogy Siti Eszter a csapattársam lesz, meg az, hogy Koppenhágából másfél óra alatt itthon vagyok géppel.

Meddig szeretnél kézizni, és mikorra tervezed, hogy inkább a családot választod?

Hát, ha megtalálom a megfelelő embert. Nem tervezek, hiszen hiába tervez az ember, mert jöhet bármi, esetleg máshogy alakul. Azt tudom csak, hogy most két évig Dániában fogok játszani, és hogy utána mi lesz, azt tényleg nem tudom.

És ha majd abbahagyod a kézit, akkor a kézilabda környékén szeretnél maradni?

Nem tudnék edző lenni, mert túl jó a szívem. Gyerekekkel szívesen foglalkoznék, és esetleg valami magánvállalkozást elindítani is jó lenne.

Nagy Barbara 12.C

Versenyeredmények

OKTV helyezettjeink a 2004 – 2005-ös tanévben

Fizika	Szarvas Tamás (11.D) 18.hely
Kémia	Antali Máté (10.D) 15.hely Varga Bence (12.D) 3.hely
Biológia	Takács Rita (12.C) 5.hely Fábián Katalin (12.F) 8.hely Törzsök Bogáta (12.F) 13.hely
Informatika	Farkas Szilveszter (12.A) 11.hely
Idegen nyelvű filozófia	Kornfeld Eszter (12.F) 12.hely Bogdán Botond (12.F) 16.hely Hartyándi Mátyás (12.A) 5.hely
Magyar nyelvű filozófia	Kornfeld Eszter (12.F) 11.hely Bogdán Botond (12.F) 15.hely Szalay Balázs (12.F) 17.hely Horváth András (12.D) 1.hely
Német nyelv	Horváth Dávid (11.C) 5.hely Pohlinger Katalin (12.C) 8.hely Somogyi Péter (12.F) 16.hely
Nemzetközi Diákolimpia (német)	Horváth Dávid (11.C) I.díj

Alsóbb évfolyamok országos versenyeredményei

Irinyi János Kémiaverseny	Anatali Máté (10.D) 2.hely
Lóczy Lajos Földrajzi verseny	Buda Gergely (10.G) 9.hely
Mikola Sándor Fizikaverseny	Simon Tamás (9.D) 6.hely
OÁTV angol nyelv	Csató Bertalan (9.F) 10.hely
	Gyurkovics Máté (7.F) 4.hely
	Berczi Balázs (9.F) II.díj
Arany Dániel Matematikaverseny	Szalóki Dávid (10.F) III.díj
	Eőry Zoltán (10.D) I.dicséret
	Csató Bertalan (9.F) II.dicséret
Varga Tamás Matematikaverseny	Mészáros András (7.F) 1.hely
	Göggös Balázs (7.F) 2.hely
Országos angol nyelvi verseny	Portörő Ádám (9.F) 1.hely
	Budai Anna (10.B) 10.hely

Kispál és a Borz – koncertbeszámoló

Kellő hangulattal feltüzelve érkeztünk a PÁGISZ elé, ahol már 6 óra körül gyülekeztek a népek. Olyan negyed hét körül be is engedték őket (minket). Ezek a korán érkezők kb. 20-an voltak, és javarészt a koncert előtt tartott filmvetítésre (Jancsó Miklós: Nekem lámpást adott kezembe az Úr Pesten) jöttek. A film után leültünk „oda, ahol a legtöbben ettek-ittak, vagy csak feküdtek egymáson” (reméljük, mindenki tudja, hogy ezt honnan idéztük), miközben lassan elkezdett játszani az előzenekar (É-trend). Egy kicsit funkys beütésű számokat játszottak, kisebb-nagyobb sikerrel elő is készítettek a hangulatot. 10 óra körül végre ismerős arcok kezdtek el pakolgatni a színpadon, és lassan elkezdődött az első szám (Csillag vagy fecske) mindenki nagy öröme. Már kezdett beindulni a hangulat, amikor a 3. szám környékén egyszercsak valami hiba folytán elment a hangosítás. A zenekar frontembere (Lovasi András) a feszültség oldására éneklésre buzdított minket, ami elég családias légkört teremtett. Hamar rendbejöttek a dolgok, és folytatódhatott a buli, de ez a probléma még egyszer megismétlődött. A türelmetlenebbek gyorsan haza is mentek, a banda is eléggé ideges lett, féltő volt, hogy berekesztik a koncertet. (ez úgy kb. 11 körül volt) Szerencsére azért minden megoldódott. Annak ellenére, hogy ez elvileg lemezbemutató koncert volt (a turné még nevet is kapott: „Fényes ösvény”), elég sokat játszottak a régebbi albumokról is. Persze most is elhangzottak a „klasszikusok” (Zsákmányállat, Húsrágó hídverő; Kicsi csillag; Ha az életben), és volt pár erősen átdolgozott szám is (Lekvár; Hang és Fény; Úrturista; Szeretek, szeretek). Eléggé megdobta a hangulatot az a pár kivetítő, ami néha a zenekart, néha minket, néha meg a számhoz igazodva vetített. A technikai kimaradások miatt Kispálék magukhoz képest jóval tovább játszottak, úgyhogy nagyjából fél egy körül jöttek le végleg a színpadról. A buli összességében nagyon jól sikeredett, mi nagyon jól éreztük magunkat.

Pető Krisztián és Horváth Csaba

A CADILLAC elrobog

Pár nappal ezelőtt megszeppenve álltunk egy Baross úti üzlet kirakata előtt. A tablónkat néztük. Tényleg mi vagyunk a képeken? - tettük fel a kérdést, hiszen még bennünk él az a rémület, hogy zuhogó esőben a Rám-szakadékban, egyedül, az ofő nélkül... Aztán lassan rádöbbsentünk, hogy mindez már a múlt, a jövő pedig egy ballagás, na és az újfajta érettségi.

Február óta büszkén viseljük a révais szalagot, de tudjuk, ez valaminek a végét jelenti. Eltűnik a röplabdapályáról a sok elszánt, a hőesésben eszkimónak öltözött emberke, a csocsón sem mérkőznek meg többet a srácok Juhász Zoltán tanár úrral. Közhelynek hangzik, de tényleg hihetetlen, hogy utoljára szól a csengő annak az osztálynak, akik a legszebben énekelték a Száz csillag ég című dalt a karácsonyi műsorokon. Többet már nem „kavarunk” a tanári előtt, hogy „ugyan már, halasszuk el a töridogát”, melyet már egy hete meg kellett volna írni, és nem sorakozunk a manzárd szüette lépcsőin sem.

A négy év során kisebb-nagyobb változásokkal 36 igazi személyiség formálta az osztály képét. Épp ezért nem volt könnyű meghozni a legfontosabb döntéseket. Ezt különösen osztályfőnökünk tapasztalta. Köszönjük kitartását, hogy akkor sem adta fel, amikor mi már látni sem akartuk egymást a viták miatt. Köszönet Zábrádiné Schmierer Emília tanárnőnek és Erdősi Gábor tanár úrnak a felejthetetlen matekórákért! Velük szinte egy fél életet töltöttünk. De nem felejtjük el azokat a tanárainkat sem, akik mindent megtettek azért, hogy egy érettségizett révais minden témában otthon legyen (még filóból is).

Az utókornak azért itthagytunk egy tablót helyes fiúkkal és lányokkal (rajta van Ádám is), néhány OKTV-eredményt, hogy példát vehesetek rólunk, és a 208-as poroszos elrendezésű termet, második otthonunkat.

A CADILLAC lassan leparkol, az utasok kiszállnak a rózsaszín csodából, de emlékezetükben őrzik a „nagy utazás” pillanatait.

Csányi Ildikó 12. C